

Regning, og i § 12 tilføjes 5 Lodseiere, naar disse forene sig, Veiledning til Afsvinners Anlæg; men denne Hjælp til en saa stor Sags Fremme forekommer Udvalgets Fleertal utilstræffelig. Imidlertid har man ikke kunnet blive enig om at foreslaae noget mere Indgribende og har derfor seet sig nødt til at blive staaende ved Lovudkastet.

Et Mindretal af Udvalget (Thalbitzer og B. Christensen) har fundet den Afbenyttelse af Bandet, hvorved dette opstemmes ved Mølleanlæg o. s. v., af en saa skadelig Indvirkning, at det Offentlige burde kunne træde til og ved Magsprog have saadanne Ansøgninger mod Erstatning til vedkommende Eier. Fleertallet i Udvalget har derimod fundet dette Indgreb i Eiendomsretten saa stort, at det ei har kunnet tiltræde Forslaget.

Med Hensyn til de enkelte Paragrapher tillader Udvalget sig at foreslaae følgende Endringer:

§ 3. En Redaktionsforandring, som viser at det kun er det jaarlige Bidrag, der kan forandres.

§ 4. Udelabelse af sidste Punktum, da det ei kan antages, at et saadant Arbejde ikke skulde kunne lade sig bortlicitere eller bortaccordere.

§ 5. Stadfæstelse af Ordet for Approbatum.

§ 7. Bestemmelsen i Slutningen af Paragraphen om, at Betalingen til Synsmændene udredes af Communekassen.

§ 9. Da man antager, at det danske Ord „Afsvinning“ vil være et passende Udtryk for Undergrundvandets Afledning ved tildækkede Rør, formenes Ordet „Drainage“, der i Slutningen af Paragraphen er sat i Parenthes, at kunne udgaae.

§ 12. Da det maa være Statsensynet ligeegyldigt, hvem der foretager Afsvinningen af en Jord, naar kun dette skeer, og da det end-

ogsaa kan være nødvendigt at give en større Opmuntring til en Bruger af en Jordlod, der ei kan nyde saa udstrakte Frugter af et Afsvinningsanlæg som en Eier, saa foreslaaes „Jordseier“ i Paragraphens første Linie ombyttet med „Jordbruger“.

§ 13. For at gjøre det tydeligere, hvad Hensigten er med denne Paragraph, foreslaaes en Omredaction.

§ 19. Udvalgets Majoritet (Minoritet Dahl) har fundet det billigt, at i det Tilfælde, at en offentlig eller privat Bet gaar over en Jordlod, dette ikke bør forarsage Eieren større Besværlighed og Beskæmning ved at faae Afsløb af Bandet end fornødent, og troer man især, at det Offentlige bør, hvor Omstændighederne derfor tale, selv undertiden uden Godtgjørelse, skaffe den tilgrændsende Lodseier forøget Afledning af Bandet gennem Beten. Det formenes, at Synsmændene og Landvæsenscommissionen bør have Myndighed til at afgjøre, om nogen Erstatning og da hvor stor, der bør tilflyde Betens Eier eller det Offentlige, og har man i denne Betragtning foreslaaet en Tilføining til Slutningen af Paragraphen:

Ny § 20.

Da det undertiden træffer, at større Bandaløb gaar igennem flere Aalter, og ofte hænder, at mindre Bandaløb gaar igennem flere Sogne, har Udvalgets Majoritet (Minoritet Dahl) fundet det hensigtsmæssigt, at Loven indeholdt Bestemmelser for, hvorledes der skal forholdes underlige Omstændigheder, og foreslaaes derfor en ny Paragraph, som indeholder Bestemmelser om, at de forskjellige Amts- og Sognebestyrelser i saadanne Tilfælde skulle træde sammen med hinanden. Hvis ei Enighed da kan opnaaes mellem de forskjellige Bestyrelser, bliver Sagen at afgjøre ved Landvæsenscommissionens Kjendelse.

J. Henshold til Ovenstaaende foreslaaer Udvalget følgende Forandringer i Udcastets Paragrapher.